

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Kristus zvíťazil nad smrťou

Aleluja

Duben 2016

SLŮVKO FARÁŘE

Strach z kříže

S touto rodinou jsem se seznámil ještě v době, kdy havířovská (přesněji řečeno bludovická) fara byla mým dvouletým domovem, coby kaplana farnosti Havířov – město a Havířov – Bludovice. Mladičkový pár se zastavil na faru, protože chtěli uzavřít sňatek v kostele. Domluvili jsme termín, sepsali potřebné náležitosti a pak byla hezká svatba...

A jak už to dnes mnohdy před svatbou bývá... já, promiňte, znovu. A jak už to po svatbě bývá, narodilo se jim dítě – krásné děvčátko jménem XY. A jelikož jsem se s rodiči dítěte malinko skamarádil, oslovili mně, zda bych mohl být při jejím křtu kmotrem. Musím přiznat, že jsem chvíli váhal, ale nakonec jsem souhlasně kývl. A tak jsem se stal podruhé křestním kmotrem.

Po této kněžské štaci jsem odešel na první samostatné místo, kterým byla farnost Malá Morávka na Jesenicku. Kontakt s těmito známými byl udržován dále, i když velmi zřídkavě. Jednoho dne mi volali, zda by mohli na faře v Malé Morávce strávit víkend. Přikývl jsem. Hornatý kraj přece jen láká návštěvníky, aby tam trávili čas. Jelikož jsem sloužil pravidelně v sobotu tři mše svaté a v neděli také tři mše svaté, trávil jsem dost času mimo faru. Možnost posedět a povykládat byla tedy většinou až večer.

V tu sobotu jsem se odpoledne vrátil z druhé mše a po vstupu na faru jsem byl překvapen. Mladá paní mě na chodbě čekala, byla celá vystrašená a uplakaná. Říká: „Manžel šel s malou na procházku, já jsem zůstala, abych připravila večeři, ale začala jsem se hrozně bát. Hlavně v kuchyni toho velkého kříže na stěně, jak tam visí to mrtvé tělo...“ Nevěděl jsem, co na to říct. Pouze jsem té ženě naznačil, že se nemusí bát. Ten na kříži nikomu neubližuje. Naopak.

Tuto vzpomínku ale píšu hlavně proto, abych připomněl těm, kdo jsou křestními kmotry, že je možné tento úkol plnit každý den. Pokud jste se křestním kmotrem stali pouze formálně, že vás prostě někdo oslovil a vám bylo trapně říci ne, je těžké vás k něčemu nabádat. Ale pokud si seriózně uvědomujete svůj úkol ve vztahu k pokřtěnému a zároveň cítíte, jak je mnohdy těžké být jeho „duchovním rodičem“, pravidelně s ním být v kontaktu a pomáhat rozvíjet jeho náboženské cítění a duchovní život, vězte, že velkou pomocí je každodenní modlitba za něj. Ano, nepřčetli jste to špatně – opravdu každodenní vzpomínka v modlitbě. A to i přesto, že samotní rodiče v této oblasti vyloženě selhávají nebo jsou lhotejní.

Vážení křestní kmotři a kmotřenky, nebuďte vy lhostejní k duchovní cestě těch, kterým jste se zavázali na cestě k Bohu pomáhat a doprovázet je.

PKF

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI DUBNU

Sbírka na OPRAVY – odvodnění a nová dlažba kolem kostela sv. Martina – neděle 17. 4. 2016

Sbírka na KATEDRÁLU

– odesílá se celá na dofinancování opravené katedrály Božského Spasitele v Ostravě – neděle 24. 4. 2016

Několik informací k úpravám okolí kostela sv. Martina

O odvodnění a úpravách okolo našeho kostela už bylo namluveno a napsáno dost, teď nastal čas uvést slova v činy za finanční dary z několika měsíčních sbírek.

Po nutných přípravných pracích, jak je máme možnost vnímat při vstupu do okolí kostela, nám už schází vzrostlá lípa, která musela být pokácena pro její narušený kmen a tím tvořené nebezpečí pro okolí. Narušený základ vratového pilíře ovlivněný kořenovým systémem lípy byl narovnan a hutným betonem zpevněn.

Provedlo se podstatné snížení vzrostlých tují tak, aby její výškou se snížil tlak na stabilitu opěrné zdi. Předpokládá se, že tato úprava je dočasného charakteru, jelikož se zvažuje o náhradní výsadbě zeleně na ploše pozemku pod opěrnou zdí.

Se zahájením vlastních prací na rozsáhlejších úpravách je rozhodnuto začít ve druhém týdnu dubna, kdy nastanou zhoršené podmínky pro přístup do kostela. Nepředpokládá se přerušovat pravidelné bohoslužby, přístup bude zabezpečen poněkud netradičně z opačné strany kostela po vyznačeném chodníku.

Za účelem snížení finančních nákladů a po dohodě s realizační firmou bude možno provádět jednoduché a bezpečné práce za pomoci našich mužů – farníků. Práce budou spočívat zejména v rozebírání dlažby v požadovaném rozsahu a odvozem na určené místo v blízkosti kostela.

Dále se předpokládá rozebírání cihelné nadezdívky na opěrné zdi pod rámem oplocení. Pro tyto druhy práce se předpokládá zahájení od pondělí 4. 4. do středy 6. 4. 2016 od 8:00 hod. bez pomocného nářadí. Případné upřesnění bude oznámeno při nedělních bohoslužbách.

Z vyjádření památkového úřadu vyplývá nutnost k výkopovým pracím přizvat pracovníky archeologického ústavu akademie věd k případným nálezům archeologických předmětů.

Lze předpokládat narušení plynulosti případně přerušení prací. Věřme, že nás žádný historický nález nepotká a veškeré práce bez přerušení a za pomoci boží bezpečně a s trpělivostí dokončíme.

Pro nás žijící a nejen pro ty, kteří navštěvují kostel necht' je pocitem zanechání dobrého skutku do budoucnosti.

Péče o sakrální stavby je vždy vizitkou společnosti, vynasnažme se, aby to také bylo v případě našeho farního kostela sv. Martina, ten je středobodem města.

J. Z.

HOST V NAŠÍ FARNOSTI

P. Mgr. Jan Mazur

V neděli 6. března navštívil naší farnost otec Jan Mazur. Sloužil dvě mše svaté: ranní v Dolním Benešově a v Zábřehu. Na velké jsme mohli v jeho podání vyslechnout Evangelium, a také velmi pěkné kázání. Bylo „O marnotratném synovi“.

Otec Jan u nás nebyl poprvé. Už třetím rokem přijíždí zpovídat před velikonočními a vánočními svátky, když máme u nás tzv. zповědní den.

Známe teď jeho hlas a už víme, jak vypadá, a to je tak asi všechno. On však byl tak hodný, a po velké mši svaté nám dal nahlédnout do svého soukromí tím, že nám o sobě něco pověděl.

... „Otče Jane, povězte čtenářům Nedělničku něco o sobě a o vaší rodině.“

„Jmenuji se Jan Mazur, je mi 46 let a pocházím z Milíkova. Je to malá obec v okrese Frýdek Místek, která patří do farnosti Jablunkov.“ Pocházím z vícečetné rodiny. Bylo nás původně osm dětí, ale jeden bratr zemřel, tak že je nás sedm. Mám čtyři bratry a dvě sestry. Jeden bratr a jedna sestra jsou mladší než já, takže já se narodil jako třetí od konce. Rodiče nás vychovávali ve víře. Po ukončení základní školy jsem absolvoval učební obor elektro a po maturitě jsem začal pracovat v Třineckých železárnách.“ pověděl nám na úvod otec Jan.

... „Kdy a jak jste, otče, začal vnímat a cítit povolávání ke kněžství?“

„Bylo to u mě trochu složitější. Po ukončení základní vojenské služby přišla na přetřes otázka: „co se svým životem“. Přestože jsem žil ve spokojené rodině, a také už více než rok pracoval, otázky po hlubším smyslu života přetrvávaly. Cítil jsem, že mě Pán Bůh volá, ale nějak jsem tomu nemohl uvěřit. Byl to můj zápas s Bohem. Pak přišla nemoc, tudíž čas na sebe, na Boha a ve svobodě na kýžené rozhodnutí... Potom, co jsem se pro něj rozhodl, a řekl mu své „ano“, zaplavil mé srdce veliký pokoj, jaký tam scházal několik let.

...Co na to rodiče? Věděli, nebo alespoň tušili co se s vámi děje? A jak to přijali?“

„Rodiče, ti byli doslova v šoku. Jednoho krásného dne jsem je poprosil, aby si sedli... a šel s pravdou ven. Čekali nejspíš, že jim řeknu, že se budu ženit. Věděli totiž o mé známosti, netušili ovšem o mém vnitřním rozhodnutí... Když vše vyslechli, spontánně se začali ptát: Proč jsem se tak nerozhodl už dříve, proč až teď? Bylo mi v té době asi 27 let. Také ukápla nějaká ta slzička, ale nepocítil jsem ani v budoucnu, že by mi bránili.“

... „ Jak se váš život ubíral dál? Mám na mysli studia a další služby.“

„V Litoměřicích jsem absolvoval přípravný ročník. Potom pět let studia na fakultě v Olomouci. Jáhenskou službu jsem vykonával jeden rok v Kopřivnici. V roce 2004 bylo kněžské svěcení. Tři roky jsem sloužil v Třinci, jako kaplan, to bylo moje první místo. Dále jsem nastoupil do Třebovic, to už bylo samostatné místo, tam jsem působil jako administrátor, později jako farář, celkem šest let. V současné době sloužím už třetím rokem na Osoblažsku. Mám zde na starosti šest farností: Bohušov, Janov, Jindřichov, Hrozovou, Osoblahu a Petrovice.

... „ A jak řešíte nedělní mše svaté při tolika farnostech. To máte nedělní bohoslužby ve všech kostelích?“

„ Ano, ve všech, s tím, že ve dvou farnostech sloužím v sobotu s nedělní platností, a v dalších čtyřech kostelech mají mši svatou v neděli.“

... „ Máte toho opravdu hodně, otče, zbývá vám také nějaký čas pro sebe, na nějakého koníčka, na něco co vás baví?“

„ Toho času tu opravdu není moc. Mám tady i dost papírování. Také mi nějakou dobu trvalo, než jsem do toho pronikl, než jsem se to trochu naučil. V těch Třebovicích byl servis, tam se mnozí lidé o mnoho starali. Tady je to jinak. Ale jsem vděčný za tu novou zkušenost. Také nová situace mě pudí jednat s lidmi na úradech i se starosty, kteří jsou kupodivu vstřícní, ať už mají jakýkoliv světový názor. Když se ale nějaká chvílka najde, tak přijdou na řadu i montérky a s nimi spojená práce (drobná oprava, úklid...).

... „Zeptám se ještě, jako se ptám k závěru každého hosta, co vy a gastronomie? Jak vám chutná, co vám chutná a co doslova, jak se říká, nemusíte?“

„Musím říct, že pokud není jídlo připálené, nebo přesolené, tak mi chutná asi všechno. Nejvíce, a to ví moje mamka, mám rád bramborové placky. U nás se dělají tak na sucho, na plotně, a buď se omastí máslem a smetanou, nebo se škvarkama, nebo vaječinu na to, tak to mi moc chutná.

Co bych asi nedokázal sníst, a ani jsem to nikdy nevyhledával, tak to jsou ty různé mořské plody.“

... „Poslední moje otázka je, jak se vám u nás líbí a jezdíte sem rád?“

„Jezdím tady zpovídat už třetím rokem a je to pro mě takové povzbuzení v kněžské činnosti, že když u nás nemám nikoho u zповědnice, tak tady stojí fronty.

U nás těch lidí moc není, ale já se učím je nepočítat. Říkám si, že pokud do kostela chodí, tak jistě ví proč. Kdyby neměli opravdovou víru a viděli by, že je jich tam jen hrstka, tak by je to asi položilo.“

„Otče Jane, moc vám děkuji, za příjemnou chvílku s vámi strávenou, že jste tak ochotně odpovídal na položené otázky a také, že jste nám dovolil toto naše povídání zveřejnit ve farním zpravodaji. Přeji vám jménem všech našich farníků pevné zdraví a Boží požehnání v kněžské službě i v osobním životě. A ještě mám prosbu – Jezděte k nám rád!“

RŮZNÉ TÓNINY V NAŠEM NITRU – závěr

V dnešním pojednání bych se chtěla spolu s vámi zamyslet nad tesknějšími strunami v našem duševním nástroji – v našem nitru, které se v nás rovněž rozeznávají a které patří k životu. Naše modlitby by neměly nic předstírat a měly by jít k Bohu s každým břemenem. Všimněme si blíže určitých negativních stavů duše.

Nenávist – snad se tohoto slova až zalekne. Může patřit mezi struny nástroje jakým je naše duše? Ano, i ona má své oprávnění. Nenávist je opakem lásky. Milujeme–li Boha, máme nenávidět zlo, které se staví proti Bohu se záměrem ničit a znehodnocovat Boží dílo. Tento prudký, nekompromisní stav boje a odporu proti zlému duchu má naše duše umět probudit a uplatnit v plné síle vždy, když je ohrožena. Nenávist ke zlu však nikdy neopravňuje k nenávisti vůči člověku, i když onen je třeba nositelem zla. Tuto pomoc můžeme hledat třeba v žalmu 57.

Strach se objevuje i v žalmech, kde izraelský lid v tísní a ohrožení volá k Bohu, že nepřítel zvítězí a Boží člověk přijde o všechno (o život, o rodinu, o své nejbližší, o domov, o národ). I tyto žalmy v nás rozezvučí struny, které občas všichni skrytě cítíme. Vždyť je tolik nejistot, nebezpečí, hrozeb, vnitřních i vnějších, kterým vlastními silami ani neumíme čelit. Říká se, že strach je špatný rádce. Ale ten, kdo vytrvá v dialogu s Bohem, ač v krizi nebo zmítán ve víru pochybností, i když je nejhůř, není sám. Bůh je silnější než všechno zlo světa. Důležité je rozlišovat strach a bázeň. Zatímco strach ochromuje, bázeň spíše prohlubuje pokoru. Nejznámější výroky o bázní před Hospodinem jsou snad ze žalmů 19, 27, 56.

Smutek je opakem radosti a jáсотu. I v Knize Žalmů najdeme verše obsahující smutek z údělu člověka, který podléhá hříchu, bolesti a zkáze. Modlitba jako povznesení duše k Bohu, živý rozhovor s Ním, nutně obsahuje pokorné vědomí ve vztahu mezi Bohem a ubohým člověkem. Ten neustále selhává, chybje a podléhá zlu v tolika podobách. Tak jako světlo vynikne v kontrastu s tmou, tak i jáсот a radost se rodí z překonané, protrpěné bolesti a smutku. Žalm 88 nás o tom jistě přesvědčí. Připomeňme si, že i Ježíš Kristus na kříži se modlil a ve svém smutku použil k tomu začátek Davidova žalmu 22: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil“.

Často cítíme, že určité struny spolu souzní ve vícehlasu, jiné znějí spíš tlumeně. Dříve či později učiníme objev, že při jednotlivých verších žalmů struny v naší duši pokaždé jinak rezonují, podle toho, co právě prožíváme. Dovolte mi, prosím, takové malé přirovnání. Žalmy jsou třeba jako kostelní zvony. Stále zvoní stejně a přece znějí jinak jednotlivým srdcím za různých okolností. Třikrát denně vybízejí k modlitbě Anděl Páně, připomínajíce nám velkou událost lidských dějin–vtělení Božího Syna. Slavnostní pocit máme, když nás zvou na bohoslužbu či

jinou slavnost. Zcela jistě je radostně vnímáme, když vítají třeba děti přistupující k prvnímu svatému přijímání nebo svatebčany. Úplně jinak nám zní, když vyzvání umíráček neboli (hodinka), nebo když vyprovázejí zemřelého na jeho poslední cestě. Ne, ony nezvoní jinak, zvoní pokaždé stejně. To lidské srdce je jinak naladěno a ony svými tóny jeho náladu podchycují, zesilují, prohlubují, posvěcují, zušlechťují, zvedají, nesou k výšinám. Už staletí. A žalmy tak činí po tisíciletí. Pomáhají nám odtrhávat srdce od země, zvedat je, aby se rozezvučelo oním čtverým laděním našeho srdce v modlitbě: klaněním, díkem, smírem a prosbou.

Na závěr našeho zamýšlení nad Knihou Žalmů mi nedá, abych se nezmínila o velikánu našeho hudebního světa – Antonínu Dvořákovi. Byl to silně věřící člověk s upřímným vztahem k Bohu. Víme, že jeho opravdová zbožnost se několikrát projevila v jeho práci. Připomeňme si třeba Stabat Mater, Rekviem nebo Biblické písně. Tato díla patří k základním pilířům české hudby. Věnujme se jeho neopomenutelnému dílu – Biblickým písním. Ukazují totiž na Dvořákovu víru v prostotu a hlubokost. Není bez zajímavosti, že skladatel psal písně na české texty a že tyto výňatky volil z Knihy Žalmů otištěných v Bibli Králické. Toto dílo je jedno z nejintimnějších v celé jeho hudební práci a můžeme jen předpokládat, co bylo základním impulsem k vytvoření těchto písní. Připomeňme si, že cyklus Biblických písní zahrnuje celkem deset písní na různá témata z žalmů, a to od žalmu 23 až po žalm 145. Dvořák se dokázal skvěle ztotožnit s myšlenkami biblických veršů a přetvořit je v hudební projev stejně prostý a hluboký jako jsou verše samy.

Také v našem chrámě jsme měli možnost si vyslechnout Biblické písně v rámci jednoho z loňských Adventních koncertů.

Částečně čerpáno z knížky Mons.J. Hrdličky

av

Ty však jsi, Pane, Bůh milosrdný
a milostivý,
váhavý k hněvu, svrchovaně
laskavý a věrný.
Obrať se ke mě a smiluj se
nade mnou,
uděl sílu svému služebníku
a zachraň syna své služebnice.
Dej mi znamení své přízně,
ať to vidí kdo mě nenávidí,
a zahanbí se,
že ty Hospodine, jsi mi pomohl
a potěšil mě.

František: Bůh je větší než všechny naše hříchy

Papež František včera pokračoval v pravidelných katechezích o milosrdenství. Při generální audienci na Svatopetrském náměstí hovořil před desítkami tisíc lidí o šanci nového začátku, který umožňuje odpuštění.

František se nechal tentokrát inspirovat slovy 51. Žalmy. Hříšník v něm nejdřív lituje svých hříchů, poté prosí za odpuštění a otevírá se pro „očistění Pánovou láskou a stává se novým stvořením, schopným poslušnosti a majícím ducha vytrvalosti a upřímné chvály,“ popsal papež kající modlitbu Žalmy, jenž odkazuje k příběhu krále Davida, který došel smíření s Bohem za spáchané cizoložství s Betsabou a vraždu jejího manžela.

„Kdo se modlí tento Žalm, je vybízen osvojit si totéž kající cítění a důvěru v Boha, které měl David, když prohlédl. Přestože byl králem, ponížil se. Nebál se vyznat svoji vinu a ukázat vlastní ubohost Pánu, byl si však pevně jist Jeho milosrdenstvím; a nebyla to nějaká drobná lež, které se dopustil, nýbrž cizoložství a vražda!“ řekl František.

Upozornil, že jediné, co člověk v životě opravdu potřebuje, je odpuštění. Jedině to osvobozuje od hříchu a jeho důsledků. Zdůraznil proto znovu velikost Božího milosrdenství: „*Bůh je větší než náš hřích, nezapomínejme na to, Bůh je větší než náš hřích. Bůh je větší než všechny hříchy, kterých jsme schopni se dopustit, a jeho láska je oceánem, do něhož se můžeme vnořit beze strachu, že budeme pohlceni: odpuštění znamená, že Bůh nás obdařuje jistotou, že nás nikdy neopustí. Jakkoli velké může být to, co si vyčítáme, on je vždycky ještě větší než všechno, protože Bůh je větší než náš hřích.*“

A pokračoval: „*Bůh neskrývá hřích, ale ničí jej a zahlazuje ho přímo v kořeni, od základu jej zahlazuje, aniž by po něm zůstala stopa. Proto se kající znovu stává čistým, každá poskvrna je eliminována a je nyní bělejší než čistý sníh.*“

Odpuštění, řekl dále František, umožňuje nový začátek, začíná jím nový život. Bůh staví člověka po pádu znovu na nohy.

„Boží odpuštění je tím, co všichni potřebujeme, a je to největší znamení Jeho milosrdenství. Dar, který je každý omilostněný hříšník povolán sdílet s každým bratrem a sestrou, které potká. Všichni, které Pán postavil vedle nás: příbuzní, přátelé, kolegové, farníci... všichni jsou jako my a mají zapotřebí Božího milosrdenství. Je krásné, když je nám odpuštěno, ale i ty, chceš-li, aby ti bylo odpuštěno, odpusť. Odpouštěj!“ ukončil František touto výzvou promluvu.

(Zdroj: Rádio Vaticana; foto: Daniel Ibanez / CNA)

Papež František: o Boží něze a odpuštění Boží něha

Něha! Pán nás miluje něžně. Zná nádherné umění pohladit – v tom spočívá Boží láskyplnost. Nemiluje nás slovy. Přistupuje k nám a s něhou nám dává svou lásku. Blízkost a něžnost! Právě tak miluje Pán, který se k nám láskyplně přibližuje a dává nám všechnu svou lásku i v těch nejmenších věcech. Právě blízkost a něžnost nám ukazují sílu Boží lásky.

Cítíme-li se silnými, nikdy nezakusíme Pánovu něhu, Pánovo tak krásné pohlázení. „Neboj se, já jsem s tebou, беру tě za ruku...“ Těmito slovy nám Pán umožňuje chápat onu tajemnou lásku, kterou k nám chová. A když mluví Ježíš sám o sobě, říká: „Jsem tichý a pokorný srdcem.“ Také on, Boží Syn, se snižuje, aby přijal Otcovu lásku.

Bůh na vždycky očekává

Pokora a mírnost tvoří jakýsi rámeček křesťanského života. Křesťan si vždycky počíná takto, tedy pokorně a mírně. A Ježíš nás očekává, aby nám odpustil.

Můžeme se zeptat: Odevzdat své hříchy Bohu, jít ke zpovědi, tedy neznamená jít na mučidla? Ne. Znamená to chválit Boha, protože mne, hříšníka, spasil On. A když se zítra dopustím téhož? Jdi příště, a potom zas a zas a zas... On nás vždycky očekává. Taková je Pánova něha, pokora, mírnost...

<http://www.vira.cz/Texty/Clanky/Papez-o-Bozi-neze.html>

Světci - více, či méně známí

sv. Stanislav, biskup a mučedník

patron Polska, památka 11. dubna

Pocházel z obce Szczepanow v Polsku. Narodil se kolem roku 1030.

Své vzdělávání začínal asi u benediktinů v Krakově a pak pokračoval ve Hnězdně. Dál studoval v Liège v Belgii a pravděpodobně i v Paříži. Vrátil se až po smrti rodičů a celé velké dědictví rozdál chudým. Přijal kněžské svěcení a projevil mimořádné duchovní, mravní i rozumové schopnosti. Biskup Lambert Zula ho jmenoval kanovníkem krakovské katedrály. Po smrti biskupa byl vybrán a potvrzen papežem Alexandrem II. na jeho místo. V roce 1072 se konalo jeho biskupské svěcení.

Stanislav s podporou krále dokončoval a prohluboval pokřesťanství Polska. Podle reformních snah v Církvi se snažil na prvním místě o duchovní obnovu kněží. Sám vedl odříkavý život a jeho sídlo se stalo útočištěm sirotků, vdov, chudiny a různě postižených.

Vynikal pastýřskou neohrožeností a to zejména vůči králi Boleslavu II., který působil velké pohoršení. Podle polského historika Kadlubka konflikt mezi biskupem a králem vznikl pro Boleslavovu nespravedlivost a krutost vůči podaným. Stanislav ho však napomínal nejen pro ni, ale i pro zasahování do církevních věcí a vyvrcholením konfliktu byly Stanislavovy výtky pro nevázaný a veřejně pohoršlivý mravní život krále. Ten, ač ženatý, bral si za konkubíny další svobodné i vdané ženy. Pro jeho zatvřelost a zhýralost jej biskup exkomunikoval. Toto vyloučení z církve bylo trestem, který jím měl pohnout k nápravě života. První královou reakcí však byla nenávisť proti tomu, kdo se nebál mu říci pravdu. Vlastně nejvíce usiloval o jeho dobro.

Král prohlásil biskupa Stanislava za zrádce, kterého je nutno zabít, ale nikdo ochotný k takovému zločinu se nenašel. A tak rozsudek, který nad ním vynesl, šel mečem vykonat do krakovského kostela sv. Michala osobně.

Chtěl, aby usmrčeného biskupa rozsekali a pohodili dravcům, ale marně. Nejdříve biskupa pohřbili na hřbitově u kostela sv. Michala a v roce 1088 byly jeho ostatky přeneseny do krakovské katedrály. Šlechta, která dříve neměla odvahu k Boleslavovu chování cokoliv říci, se pro jeho poslední čin spojila a přinutila ho opustit Polsko.

Boleslav pak odešel do Uher a i když jsou různé zprávy o jeho zoufalství, dle historické pravdy prý zemřel r. 1081 jako kající v klášteře. Životopisci uvádí benediktinský klášter Ossiach v Korutánsku.

Biskup Stanislav byl za svatého prohlášen r. 1253 papežem Innocentem IV.

sv. Zita

**patronka domácích zaměstnanců, hospodyň a poslíčků
27. dubna**

Svatá Zita se narodila pravděpodobně roku 1212 v horské vesnici Monsagrati v Toskánsku. Její rodiče byli sice chudobní zemědělci, zato velmi zbožní. Její sestra se stala cisterciáckou mniškou a její strýc byl poustevníkem. Zita tedy viděla u druhých dobrý vzor pro svoji víru. Již odmala milovala z celého srdce Boha a vždy se s dětskou upřímností ptala sama sebe, zda se vše, co dělá, líbí Pánu Ježíši. Boží vůle a láska k Němu pro ni byla ve všem rozhodující.

Ve dvanácti letech využila příležitost pomoci své chudobné rodině a nastoupila do služby v nedalekém městě Lucca v rodině vznešeného Pagana Fatinelliho, bohatého obchodníka s vlnou a hedvábím. Od prvního dne musela snášet mnoho příkoří a útrap. V této rodině zůstala nejdřív jako pomocná služka, později jako hospodyně a vychovatelka po celých 48 let až do konce svého života. V domě mívala každý den mnoho práce, přesto nikdy nevynechala účast na ranní mši svaté. Časté přijímání svátostí ji posilovalo ve svědomitém plnění jejích denních úkolů. Každou práci konala jako službu Bohu. Podle ní se nemohla kterákoli služebná považovat za zbožnou, nebyla-li pracovitá.

Často se modlila za rodinu, v níž sloužila. Každodenně naplňovala křesťanskou myšlenku „Modli se a pracuj“, neboť dokázala práci propojit

s modlitbou. Během práce vysílala stělné modlitby do nebe a jejími úmysly bývala často prosba za odsouzenec vedené na popravu, pro jejichž dobro dokázala mnoho obětovat.

Její velkým utrpením byl posměch od spolu sloužících, kteří nechápali její zbožnost. Ona však svou laskavostí přesvědčila všechny kolem sebe o opravdovosti a živosti své víry. Snášela mnohé rány s pokojným srdcem, protože si byla jistá, že tyto zkoušky pro ni vybral Bůh. S pány domu to měla ještě těžší než se služebnictvem. Pan Fatinelli býval mrzutý a krutý, jeho paní zase příliš panovačná. Její pokorný a tichý postoj vedl během let k obměkčení jejich tvrdých srdcí. Po čase si Zitu oblíbili nejen pán s paní, ale také jejich děti, které ji zpočátku rády dráždily a neposlouchaly. Její trpělivost přinesla plody, neboť si ji všichni brzy zamilovali. V její přítomnosti se nikdo neodvážil mluvit nijak dvojsmyslně či sprostě. Páni byli opravdu spokojeni s její prací.

Podle legendy se jednou Zita z Monsagrati při pečení chleba modlila tak horoucně, že se dostala do extáze. Služební si šli postěžovat pánovi, že se místo práce modlí. Když se šel pan Fatinelli přesvědčit, viděl v kuchyni modlící se světici a kolem ní zatím andělé pekli chléb. Od té doby si jí všichni začali vážit a vnímali ji jako dobroditelku domu a svěřovali jí stále důležitější úkoly. Pro Zitu to byl jen další plamínek utrpení, protože své srdce musela navíc chránit před lidskou chválou.

Velmi výrazná byla také její láska k chudým. Byla ochotna jim rozdat vše, co vlastnila, aby jim pomohla. Vlastní obnošené šatstvo čistila a zašívala, aby ho pak mohla spolu s odloženým vlastním jídlem rozdělit žebračkům. Sama chodívala oblečená velmi prostě, avšak vkusně.

Svatá Zita se nikdy neprovdala a celý život zůstala věrná službě svým pánům. Mlčením přecházela všechny své útrapy i posměch od těch, kteří nechápali její lásku k Bohu ani její panenství. Velkodušně pomáhala všem v nouzi. Byla vyhlášenou kuchařkou. Ze všech sil se snažila, aby její svědomitá práce byla oslavou Nejsvětější Trojice. Ve svých šedesáti letech Zita onemocněla zimnicí a umírá v pověsti svatosti 27. dubna 1272.

Její neporušené tělo odpočívá v chrámu San Frediano v Lucce. Blahořečená byla papežem Inocencem XII. roku 1696 a později byla papežem Piem XII. vyhlášena patronkou sloužících.

Svatá Zita bývá vyobrazována v jednoduchých šatech, jako služka, jak obdarovává chudého, se svazkem klíčů, někdy také se třemi bochníky chleba, jinými atributy bývají také taška, hvězda, košík ovoce, záhon růží či modlitební knížka. Je patronkou všech, kteří se starají o domácnost, dále pak kuchařů, poslíčků, hospodyň i dnešních au-pair. Také bývá vzývána při hledání ztracených věcí, zvláště klíčů.

PRO ZASMÁNÍ

Tak jsem ten nepořádek uklidil

Pán má papouška a ten mluví velmi hrubě. Už neví, jak ho to odnaučit, a tak ho jednou za trest zavře do mrazáku.

Po chvíli mrazák otevře a papoušek říká: „omlouvám se za své nevhodné chování, již se to nebude opakovat. Mám jen jednu otázku. Co udělalo to kuře?“

Povídají si v parku dva důchodci.

„Tak vidíš, kamaráde. Dřív jsme se ládovali párkem v rohlíku a teď si můžeme dovolit jenom rohlík v parku.“

„Co to děláš?“

„Honím ve skříni myš.“

„A co s ní chceš dělat?“

Omlátím ji kočce o hlavu.“

„Co si přejete, prosím?“ ptá se úřednice

„Jdu platit za psa.“

„Na jaké jméno?“

„Alík.“

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

NEJLEPŠÍ UČITELKA

Na začátku školního roku stála třídní učitelka šesté třídy před svými žáky, bývalými páťáky. Přejela všechny děti pohledem a řekla: „Mám vás všechny stejně ráda, a ráda vás vidím.“

Nebyla to pravda, neboť v jedné z předních lavic seděl schoulený chlapec, kterého učitelka ráda neměla.

Poznala ho, stejně jako všechny své žáky, v loňském školním roce. Hned tehdy si všimla, že nekomunikuje se svými spolužáky, že má špinavé oblečení a je cítit, že se dávno nemyl.

Vztah učitelky se k tomuto žákovi čím dál tím víc zhoršoval, a došlo to až tak daleko, že by nejraději všechny jeho práce přeškrtnala červenou tužkou a napsala mu pětky.

Jednoho dne si zástupce ředitele školy požádal o rozbor posudků všech žáků od počátku jejich školní docházky. Učitelka si spis tohoto neoblíbeného žáka nechala až na konec.

Když konečně došla až k němu a chtě nechtě začala číst posudky na něj, byla nesmírně ohromena.

Učitelka, která chlapce vedla v první třídě, napsala: „Je to překrásné dítě se zářivým úsměvem. Domácí úkoly dělá přesně a čistě. Být s ním pohromadě je prostě radost.“

Ve druhé třídě o něm učitelka psala: „Vynikající žák, kterého si váží jeho kamarádi, má však problémy v rodině: jeho matka trpí nevyléčitelnou nemocí a domácí život je nejspíš prostě boj se smrtí.“

Učitelka ve třetí třídě uváděla: „Smrt matky na chlapce velmi silně dolehla. Snaží se ze všech sil, otec však o něj nejeví žádný zájem.“

Pokud však nedojde k nějaké změně, odrazí se jeho život brzy i na učení.“

Ve čtvrté třídě psala učitelka: „Chlapec neplní své povinnosti, o učení nemá zájem, nemá prakticky žádné kamarády, často usíná ve vyučování.“

Když učitelka posudky dočetla, velmi se sama před sebou zastyděla.

Cítila se ještě hůře, když jí k Vánocům donesly všechny děti dárky zabalené do lesklého dárkového papíru se stužkami, a dárek od jejího neoblíbeného žáka byl zabalen do silného hnědého papíru.

Děti se začaly smát, když učitelka z tohoto zchumlaného balíčku vyndala náramek, ve kterém chyběly některé kamínky, a lahvičku parfému, která byla plná jenom do čtvrtiny. Učitelka však zarazila smích ve

třídě, když vykřikla: ... „To je ale krásný náramek!“ Otevřela lahvičku s parfémem a několik kapek si stříkla na zápěstí.

V ten den se chlapec po vyučování zdržel ve třídě. Přišel k učitelce a řekl jí: „Dneska voníte stejně, jako voněla moje maminka.“ ...Po jeho odchodu se učitelka rozplakala, a plakala dlouho.

Plynul čas, a neoblíbený žák se začal vracet k životu. Koncem školního roku už patřil mezi ty nejlepší.

V dalším školním roce, když už učitelka pracovala s jinými dětmi, našla pode dveřmi psaníčko.

Tento žák jí píše: „Byla jste tou nejlepší učitelkou, která mě kdy učila.“

Uběhlo pět let, a ona dostala od svého bývalého žáka další dopis.

Psal jí: „Dokončil jsem střední školu jako třetí nejlepší žák třídy, a jste stále ještě nejlepší učitelka, kterou v životě poznal.“

Po dalších čtyřech letech přišel nový dopis, v něm jí její žák psal, že přes všechny těžkosti už brzo dokončí universitu, a znovu potvrdil, že až dosud právě ona je tou nejlepší učitelkou jeho života.

Za čtyři roky na to dorazil další dopis. Tentokrát jí bývalý žák psal, že když dokončil univerzitu, rozhodl se ještě zvýšit úroveň svého vzdělání.

Před jeho jménem stál tentokrát titul „doktor“. Také v tomto dopise jí píše: „Vy jste ta nejlepší učitelka, kterou v životě měl.“

Čas plynul, a přišel dopis, ve kterém stálo: „Seznámil jsem se s dívkou, s níž se chce oženit. Můj otec zemřel před dvěma roky. Rád bych se zeptal, zdali byste na mé svatbě přijala místo, které obvykle patří ženichově matce?“

Samozřejmě souhlasila.

Ve svatební den svého žáka si učitelka vzala onen náramek s chybějícími kamínky, a koupila si parfém, který onomu nešťastnému mládenci připomínal maminku.

Přivítali se, objali, a mladý muž ucítil opět známou vůni.

„Děkuji vám, že jste mi věřila, děkuji, že jste mi dala znát, že mě někdo potřebuje, že něco znamenám, že jste mě naučila uvěřit ve své síly a rozlišovat dobré od špatného“.

Učitelka mu se slzami v očích odpověděla: „Mýlíš se, chlapče, byl jsi to ty, který mě všemu naučil. Dokud jsem tebe nepoznala, vůbec jsem učit neuměla“.

Dětem - Najdi 7 rozdílů.

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA - Tajenka skrývá citát z knihy „Řekli svatí a to platí.“

Nikdy o nikom nemluvte špatně. Nejlepší je vždy říkat dobré o všech, a jestliže nemůžete mluvit dobře, ...tajenka...! sv. Jan Bosko

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
K	K	K	K	K	K	K	K	K	K	K
*										

1. okraj chlebového krajíce; 2. plavecký styl; 3. hlavní město Dánska; 4. duchovní; 5. malé plavidlo; 6. nerovný; 7. bodavý hmyz; 8. okolo; 9. domácí mazlíček; 10. psí klec ;11. t'uká

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 24.dubna !!!

Tajenka minulé doplňovačky zní „**RANNÍ MODLITBA**“. Z 10. správných odpovědí, (6 z Dolního Benešova, 3 ze Zábřehu, 1 přespolní ; 7 v krabičce a 3 elektronicky) vylosoval pan farář tyto výherce:

- 1. cena** - kniha, **Veronika Závěšická** 9 let, Dolní Benešov;
- 2. cena** - biblické karty – **Amálie Kubincová** 8 let, Dolní Benešov;
- 3. cena** – magnetická záložka – **Vaneska Pačková** 9 let, Dolní Benešov.

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na duben 2016

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.4.	18.00	Za Milana Manderlu, za všechny + a opuštěné duše	
Út	5.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	6.4.	18.00	Na poděkování P.Bohu za dar života, za ochranu P.Marie a ...	
Čt	7.4.	18.00	Za Josefa Faiku, manželku, syna a snachu	
Pá	8.4.	Záb 18.00	Za Josefa Vításk a dvoje rodiče	
So	9.4.	7.00	Za + Petra Dihla – výroční	
So	9.4.	11.00	Na poděkování P.Bohu za 85 let života, dar zdraví a boží pož. ...	
Ne	10.4.	7.00	Za + Alžbětu Konopkovou, manžela, přibuzenstvo a duše v ...	
Ne	10.4.	Záb 8.30	Za živou osobu, tchána, rodiče Štědroňovy a přízeň	
Ne	10.4.	10.00	Na poděkování P.Bohu za 90 let života, dar zdraví a za celou ...	
Po	11.4.	18.00	Za Josefa Nevřelu a rodiče z obou stran	
Út	12.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	13.4.	18.00	Na poděkování P.Bohu za 70 let života, za dar zdraví, za přijaté...	
Čt	14.4.	18.00	Za rodiče Herudkovy, bratra a prarodiče	
Pá	15.4.	Záb 18.00	Za dvoje + rodiče, bratra a za živou rodinu	
So	16.4.	7.00	Za Janu Juskovou, manžela a rodiče z obou stran	
Ne	17.4.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	17.4.	Záb 8.30	Za + Antonína Balarína, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	17.4.	10.00	Za + Alžbětu Ranošovou, rodiče a tři bratry	
Po	18.4.	18.00	Za + Marii Kozelkovou (výroční) a za + syna Petra	
Út	19.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	20.4.	18.00	Za Emila Faiku, manželku, vnuka a přízeň	
Čt	21.4.	18.00	Za + Andělu Golovou, manžela a živou rodinu	
Pá	22.4.	Záb 18.00	Za Josefa Dedka, otce a přízeň	
So	23.4.	7.00	Za Aloise Hartoše, dva bratry, švagra a rodiče	
So	23.4.	14.00	Za motoristy	
So	23.4.	ČK 17.00	Na poděkování P.Bohu za 50 let spol. života, dar zdraví, za ...	
Ne	24.4.	7.00	Za + děkana Bedřicha Prchal, rodiče a sourozence	
Ne	24.4.	Záb 8.30	Za Kristu Hanzlíkovou, dvoje rodiče a přízeň	
Ne	24.4.	10.00	Za + Charlottu Hankovou – měsíční	
Po	25.4.	18.00	Za řeholní sestru Fides Petříkovou, rodiče, sourozence a duše ...	
Út	26.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	27.4.	18.00	Za + Josefa a Marii Postulkovy, dvoje rodiče a živou rodinu	
Čt	28.4.	18.00	Za Ludmilu Rieglovou a rodiče	
Pá	29.4.	Záb 18.00	Za + Emila Bastla – měsíční	
So	30.4.	7.00	Na poděkování P.Bohu za přijaté milosti, za dar zdraví s prosb...	
Ne	1.5.	7.00	Za živé a + členy Bratrstva sv. Josefa	Odpust
Ne	1.5.	Záb 8.30	Za živé a + členy Živého růžence	
Ne	1.5.	10.00	Na poděkování P.Bohu a P.Marii za 70 let života, obdržené ...	Odpust

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ - DUBEN

PÁTEK 15. 4. 2016 v 19.00 na faře

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.**

**To je ta noc, v níž Kristus pouta smrti rozlomil,
a jako vítěz vystoupil z hrobu.**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář a Marie Ohřálová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917